

Arrest

nr. 192 878 van 29 september 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 april 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 31 mei 2017 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en zijn Belgische partner leggen op 3 oktober 2011 een verklaring van wettelijke samenwoning af bij de administratieve diensten van de stad Antwerpen.

1.2. Verzoeker dient op 27 oktober 2016 een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 25 april 2017 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 27 april 2017 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27/10/2016 werd ingediend door:

Naam: [L.]

Voornamen: [E. Y.]

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te [...]

om de volgende reden geweigerd:

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: 'de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.' Artikel 40ter van dezelfde wet stelt ook dat bij een aanvraag gezinshereniging 'de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.'

Betrokkene heeft in het verleden reeds verscheidene aanvragen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ingediend met name op 07/02/2012, 30/08/2012, 02/09/2014, 10/03/2015, 18/09/2015 en 05/04/2016. Op respectievelijk 16/05/2012, 23/01/2013, 25/02/2015, 07/09/2015, 17/03/2016 en 03/10/2016 besliste de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris telkens tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Betrokkene gaf geen gevolg aan de opeenvolgende voornoemde bevelen.

Op 27/10/2016 diende betrokkene een nieuwe aanvraag in, in hoedanigheid van wettelijk geregistreerde partner van [D. A.] [...] met de Belgische nationaliteit.

Betrokkene legde volgende stavingsstukken met betrekking tot de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon voor:

☐ *Historiek werkloze dd. 27/10/2016 aangaande de periode van december 2015 tot september 2016 waaruit blijkt dat betrokkene in die periode werkloosheidsuitkeringen ontving.*

☐ *Verklaring van het CKS van Antwerpen dd. 10/10/2016, waarin de verantwoordelijke van de personeelsdienst verklaart dat de referentiepersoon die dag solliciteerde voor werk als schoonmaakster in één van hun scholen maar dat er geen vacante plaatsen beschikbaar zijn; Brief van Huishoudhulp Sarah te Deurne dd. 13/10/2016 als antwoord op de sollicitatie van betrokkene dat er voorlopig geen vacature is; Brief van het Onze-Lieve-Vrouwecollege Antwerpen dd. 06/06/2016 dat de referentiepersoon zich die dag aanbood met de vraag naar werk maar dat er op dat moment geen vacatures openstonden voor onderhoudspersoneel; Brief van het bedrijf Atalian Global Services te Antwerpen dd. 08/06/2016 dat de referentiepersoon zich heeft aangeboden bij het bedrijf voor de vacature van schoonmaakster; Sollicitatie als poetsvrouw bij Thuiszorg dd. 12/10/2016; Inschrijving bij Start People Interim; Bevestigingsmail van de VDAB van een sollicitatie van de referentiepersoon bij huishoudhulp Beveren; Ingevuld sollicitatieformulier: arbeider bij GOM; Mail van het HR Rekrutering ZNA aan de referentiepersoon inzake haar spontane sollicitatie voor de functie van polyvalent medewerker bij het ziekenhuis; Sollicitatiebrieven dd. 13/06/2016;*

☐ *Arbeidsovereenkomst van Interimarbeid bij Randstad voor de periode 27/06/2016 tot 01/07/2016*

☐ *Arbeidsovereenkomst voor Arbeiders bij Levanto VZW te Deurne dd. 06.01.2017. De werkgever neemt de referentiepersoon in dienst ter vervanging van een arbeider wiens arbeidscontract werd geschorst wegens ziekte. De overeenkomst neemt een aanvang op 06.01.2017 en eindigt wanneer er een einde zal zijn gekomen aan schorsing van de arbeidsovereenkomst van de zieke arbeider.*

(vervangingscontract) 18u/40u week. Geen loonfiches

Op het ogenblik van het treffen van de beslissing blijkt uit de gegevens van het administratief dossier en uit officiële informatie afkomstig van de Belgische Dolsis inspectiediensten dat de tewerkstelling bij Randstad Belgium NV voor de perioden 22/06/2016 tot 24/06/2016 en 27/06/2016 tot 01/07/2016 werd

beëindigd op 01/07/2016 zodat de gegevens met betrekking tot de bestaansmiddelen uit deze tewerkstelling bij deze werkgever achterhaald en niet langer actueel zijn. De referentiepersoon legde tevens een historiek werkloze voor maar deze historiek heeft enkel betrekking op de periode december 2015 tot september 2016 en is dan ook niet langer actueel.

Betreffende de meest recente tewerkstelling van de referentiepersoon bij Levanto VZW te Antwerpen dient opgemerkt te worden dat de referentiepersoon onze Dienst van deze tewerkstelling een arbeidsovereenkomst voorlegde maar in gebreke bleef de bijhorende loonfiches te bezorgen. Bijgevolg heeft onze dienst op het ogenblik van de beslissing op basis van het geheel van de beschikbare gegevens geen zicht op de exacte aard en het bedrag van het huidige netto-inkomen van de Belgische referentiepersoon.

Uit artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat het betrokkene toekomt om aan te tonen dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De bewijslast met betrekking tot de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon ligt onmiskenbaar bij de aanvrager zelf. Het komt de aanvrager dan ook toe om ervoor te zorgen dat zijn aanvraag volledig is derwijze dat onze Dienst met kennis van zaken kan oordelen of al dan niet is voldaan aan de door artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Betrokkene wist dat hij de bestaansmiddelen van de referentiepersoon diende aannemelijk te maken. Het was dan ook zijn verantwoordelijkheid om de nodige stukken hieromtrent bij te brengen.

Uit de voorgelegde sollicitatiebrieven van de referentiepersoon blijkt weliswaar dat zij in het verleden actief op zoek was naar werk en hieruit blijkt tevens haar werkbereidheid, doch deze bewijsstukken kunnen bovenstaande vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen.

Betrokkene zelf legt voorts nog bewijsstukken voor waaruit blijkt dat hij in het verleden solliciteerde en thans zelf tewerkgesteld is en inkomsten genereert (ingevuld sollicitatieformulier GOM (arbeider), Verklaring van Accurate Cleaning dat betrokkene sinds februari 2016 bij hen is ingeschreven en in maart 2016 bij het bedrijf tewerkgesteld zal worden; Arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur voor handarbeiders bij Accurate Cleaning BVBA te Antwerpen dd. 24/06/2016). Echter, de inkomsten van betrokkene zelf kunnen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen niet in rekening worden gebracht. De Raad van State heeft er immers reeds meermaals op gewezen dat in het raam van artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet, enkel de inkomsten van de Belgische referentiepersoon en niet die van de vreemdeling zelf in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 26 april 2016, nr. 234.515; RvS 20 oktober 2015, nr. 234.515).

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen van de referentiepersoon niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter voldoet, wel dat er niet kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen.

Van gemeenschappelijke kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft, betrokkene laat na concrete onoverkomelijke hinderpalen aan te tonen dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders. Tevens dient er op gewezen te worden dat het gezinsleven werd ontwikkeld in een periode dat betrokkenen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmidddelijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het Belgische grondgebied een preecair karakter zou kennen. Betrokkene wist, gezien de verscheidene aanvragen die hij reeds indiende en die telkens negatief beoordeeld werden, dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien zijn aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten werd afgewezen.

De verwijderingsmaatregel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel om het grondgebied te verlaten het enige alternatief.

De beslissing heeft bovendien niet tot gevolg dat het betrokkene onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met zijn partner in België te ontwikkelen. In de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is immers louter aangegeven dat betrokkene in gebreke bleef om zijn verblijfsrechtelijke aanspraken met de vereiste overtuigingsstukken te onderbouwen.

De beslissing heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten.

De beslissing sluit niet uit dat betrokkene een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België van zodra voldaan is aan de vereisten van de Vreemdelingenwet.

Tot slot kunnen contacten via de moderne communicatiemiddelen zoals internet en telefoon of periodieke bezoeken er bovendien voor zorgen dat de familiale banden tussen betrokkenen behouden kunnen blijven.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis, 40ter, 42, § 1, tweede lid, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht (audi et alteram partem). Hij betoogt dat de motiveringen van de bestreden beslissingen niet als afdoende zijn te beschouwen.

Na een theoretische toelichting inzake de geschonden geachte bepalingen en beginselen verstrekt hij volgende concrete toelichting bij het middel:

“Verwerende partij stelt het volgende vast:

- dat verzoeker niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden;*
- dat blijkbaar de Belgische partner van verzoeker niet over “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt” beschikt om te voorzien in het onderhoud van haarzelf en van haar partner (verzoeker);*
- een behoeften-analyse conform artikel 42 § 1, lid 2 van de Vreemdelingenwet is volgens verwerende partij overbodig;*

Ten eerste dient vastgesteld te worden dat de andere voorwaarden van de procedure gezinshereniging niet worden betwist door verwerende partij zodat kan een genomen worden dat aan deze voorwaarden is voldaan door verzoeker en zijn Belgische partner.

In essentie weigert verwerende partij het verblijf van verzoeker inzake de bestaansmiddelen, zodat de andere voorwaarden die noodzakelijk zijn om het verblijf te bekomen niet door verwerende partij ernstig werden betwist.

Verzoeker sloot – na een positieve woonstcontrole – een verklaring van wettelijke samenwoning met zijn partner op datum van 03/10/2011.

Hoewel de eerdere aanvragen van verzoeker werd geweigerd door verwerende partij om reden dat verzoekers partner niet of onvoldoende kon aantonen dat zij actief op zoek was naar werk, heeft verzoeker een andere poging ondernomen om een verblijfskaart aan te vragen, nu blijkt dat zijn partner naast te hebben aangetoond voldoende actief te zijn op de arbeidsmarkt, zelfs erin geslaagd is een vervangingscontract te bemachtigen.

Zo diende verzoeker op datum van 27/10/2016 een nieuwe aanvraag gezinshereniging in bij verwerende partij.

ALLE gevraagde documenten (die tevens zijn opgesomd door verweerder in de bestreden beslissing) werden binnengebracht bij het gemeentehuis. Het Stadhuis Antwerpen heeft alle documenten in ontvangst genomen en maakte het dossier integraal over naar verwerende partij.

Dat verwerende partij op de hoogte is dat het hier een gezin betreft met een Marokkaanse man en zijn Belgische partner. Voor het overige verwijst verwerende partij naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zonder concreet in te gaan op de situatie van het gezin van verzoeker. Om te kunnen antwoorden op de vraag of het inkomen van de partner van verzoeker al dan niet voldoende is om te kunnen voorzien in de behoeften van het gezin, kon verwerende partij op een redelijke en zorgvuldige manier niet antwoorden daar op geen enkel ogenblik (alleszins blijkt dit niet met zoveel woorden uit de bestreden beslissing) een behoeften-analyse werd gedaan in het geval van verzoeker.

Er wordt zelfs door verwerende partij letterlijk gesteld dat een behoeften-analyse zelfs overbodig is. Verzoeker begrijpt niet waarom na de zovele aanvragen die hij heeft ingediend, steeds et probleem was

dat zijn Belgische partner niet/of onvoldoende kon aantonen dat zij actief op zoek was naar werk, daar zij een werkloosheidsuitkering ontvangt. Meer nog, in het administratief dossier blijkt dat ook op het moment van de aanvraag van verzoeker, diens partner nog steeds werkloosheidsuitkeringen ontvangt en bijkomend actief op zoek was naar werk, wat blijkt uit de bijgebrachte interim-contracten en sollicitatiebrieven. Eveneens blijkt deze actieve zoektocht naar werk uit het gegeven dat verzoekers partner een vervangingscontract heeft kunnen bekomen. Een vervangingscontract impliceert dat vandaag of morgen beëindigd kan worden, wat eveneens ook geldt voor interim-tewerkstelling. Dit houdt dan in dat verzoekers partner zal terugvallen op haar werkloosheidsuitkering, wat op zich dan ook inhoudt dat er wel degelijk moet worden overgegaan tot een behoeften-analyse, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweerd.

Dat de partner van verzoeker voldoende elementen bijbrengt waaruit blijkt dat zij werkbereid en actief op zoek is naar een tewerkstelling, zodat kan gesteld worden dat de partner van verzoeker – rekening houdend met de behoeften-analyse – voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen heeft. Uit de vreemdelingenwetgeving (cf. artikel 40ter Vreemdelingenwet), wordt met geen woord gerept over wat juist dit “actief zoekgedrag naar werk” inhoudt. Hier speelt de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij, die als grens de redelijkheid heeft.

Het gegeven dat men het verblijf van verzoeker weigert om reden dat de bestaansmiddelen (of eerder het gebrek aan informatie (lees: stukken)) van verzoeksters partner niet voldoende zouden zijn zonder een in concreto-beoordeling van verzoeksters situatie is immers in strijd met wat de Raad van State in zijn advies van 04/04/2011 stelde (Advies R.v.St, n° 49 356/4, DOC, 0443/015):

3. Criterium van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen

Het voorgestelde artikel 10, § 5, luidt

“§ 5. De bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Zulk een bepaling doet problemen rijzen ten aanzien van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

In het voornoemde arrest Chakroun t/ Minister van Buitenlandse Zaken van 20 maart 2010 heeft het Hof van Justitie immers de criteria moeten onderzoeken die Nederland had ingevoerd om het voorhanden zijn van stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten aan te tonen. Het heeft toen inzonderheid het volgende geoordeeld:

“47. Volgens artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, tweede zin, van de richtlijn kunnen de lidstaten bij de beoordeling van de inkomsten van de gezinshereniger rekening houden met de nationale minimumlonen en -pensioenen. Zoals in punt 43 van het onderhavige arrest is uiteengezet, moet deze bevoegdheid zo worden uitgeoefend dat geen afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn, gezinshereniging te bevorderen, en aan het nuttig effect daarvan.

48. Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld.”

De voorgestelde bepaling die een welbepaald bedrag vaststelt waaronder de vreemdeling automatisch beschouwd wordt als iemand die niet beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, is derhalve onaanvaardbaar. Het enige bedrag dat kan worden vastgesteld is immers een referentiebedrag dat er niet aan in de weg mag staan dat de situatie van iedere aanvrager concreet wordt onderzocht, waarna het mogelijk moet zijn op basis van de eigen behoeften van de aanvrager en zijn gezin te bepalen welke middelen ze nodig hebben om in hun behoeften te voorzien.

Het voorgestelde artikel 10, § 5, kan alleen worden aangenomen indien het grondig wordt herzien.

Hoewel het advies van de Raad van State handelt over artikel 10 van de Vreemdelingenwet, is de redenering van de Raad van State mutatis mutandis tevens van toepassing in het kader van artikel 40bis juncto 40ter van de Vreemdelingenwet en is vervat in artikel 42 § 1, lid 2 Vreemdelingenwet. Gelet op voormeld advies en op het gegeven dat verwerende partij op geen ogenblik is overgegaan tot de beoordeling van de concrete situatie van verzoeker, is er tekort geschoten aan de in het middel

bepaalde wettelijke bepalingen. Er is geen concrete behoeften-analyse geweest in casu. Meer nog, verwerende partij laat na een behoeften-analyse te doen. De *modus operandi* van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en schendt de in het middel aangehaalde bepalingen. Verzoekers partner beschikt immers over voldoende bestaansmiddelen, die stabiel en regelmatig zijn. Minstens toont zij (lees: verzoekers partner) aan dat zij “actief” op zoek is naar werk. Verwerende partij heeft over een behoeften-analyse met geen woord gerept (buiten het feit dat de analyse overbodig is) en heeft ook geen enkele moeite gedaan om bijkomende recente relevante stukken (bv recente stukken van verzoeksters partner of de loonbrieven van verzoekers partner zelf) op te vragen van verzoeker of diens partner of gebeurlijk aan de gemeentelijke administratie van de Stad Antwerpen zelf, terwijl deze bevoegdheid (mogelijkheid) wel degelijk beschikbaar is voor verwerende partij (zie artikel 42 § 1, lid 2 Vreemdelingenwet).

Een dergelijke manier van handelen is kennelijk onredelijk en kennelijk onzorgvuldig.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet spreekt enkel van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen. Gelet op de concrete situatie van dit dossier, was het minstens gepast om verzoeker de kans te geven bijkomende stukken binnen te brengen ten einde een duidelijk financieel beeld te geven aan verwerende partij, zodat deze laatste een behoeften-analyse kan voeren. Deze *modus operandi* van verwerende partij is niet ernstig te noemen. Minstens had verwerende partij verzoeker bijkomende stukken moeten vragen om een behoeften-analyse te kunnen uitvoeren. Wat er ook van zij, zijn er – in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert – voldoende, toereikende en stabiele bestaansmiddelen voorhanden, en toon verzoekers partner actief te zijn naar werk zodat haar werkloosheidsuitkeringen wel degelijk in overweging moeten worden genomen.

De *modus operandi* van verwerende partij laat te wensen over.

Bijkomend wenst verzoeker te stellen dat haar vertrouwen in de administraties geschonden is en dat hij – in weerwil van de bestreden beslissing – door de administratie van de Vreemdelingendienst van de gemeente Stad Antwerpen op geen enkel ogenblik werd uitgenodigd om bijkomende stukken binnen te brengen. In dit geval betekent het dat zij – als rechtsonderhorige – mocht vertrouwen op het gegeven dat alles in orde was, daar hij geen enkele andere beslissing werd betekend.

Tenslotte blijkt uit de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” [...]

Deze bepaling legt aan verwerende partij de VERPLICHTING op (lees:houdt....) om rekening te houden ALLE met de volgende punten:

- 1) Het hoger belang van het kind;
- 2) Het gezins- en familieleven van de derdelander;
- 3) De gezondheidstoestand van de derdelander;

Deze opsomming is ten eerste limitatief en de controle van alle punten (1 t.e.m. 3) is verplicht opgelegd aan de administratieve overheid. Dit betekent dat verwerende partij alle punten cumulatief dient na te gaan en dit kan enkel wanneer verwerende partij van verzoeker zelf – via de gemeentelijke diensten – bijkomende inlichtingen vraagt. In de bestreden beslissing vermeld en motiveert verwerende partij op geen enkel moment wat de concrete situatie (lees: artikel 74/13 Vreemdelingenwet) van verzoeker betreft. Er werd met andere woorden helemaal geen in concreto-beoordeling uitgevoerd alvorens over te gaan tot weigering van het verblijf.

Verwerende is verplicht – wanneer zij beslist tot verwijdering van een vreemdeling – op alle punten een onderzoek te verrichten. Verwerende partij heeft hiertoe alle middelen ter beschikking.

Immers, een weigering van verblijfsrecht heeft ernstige consequenties (verblijf, kinderbijslag, werkloosheid, werk etc.) dat de wetgever een strikter onderzoeksplicht en motiveringsplicht heeft opgelegd aan verwerende partij. Immers, een legalistische lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet verraadt dat het onderzoek van de administratieve overheid een PLICHT is (lees: ...houdt...) en dat de overheid alle punten CUMULATIEF (lees: ...en...) moet nagaan. Op dit laatste punt is verwerende partij tekort geschoten.

Verwerende partij werkt niet in concreto maar werkt met VERONDERSTELLINGEN. Het is duidelijk dat er sprake moet zijn van een in concreto-beoordeling van de situatie van de vreemdeling en zijn familieleden in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij gaat aan deze verplichting voorbij en is kennelijk onredelijk en kennelijk onzorgvuldig geweest bij de beoordeling van het verblijfsdossier van verzoekster.

Hoewel in artikel 74/13 niet *expressis verbis* een socio-economisch onderzoek opgenomen staat, is het een administratieve overheid bij het nemen van een beslissing steeds rekening te houden met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in casu met het hoorrecht (hoorplicht). In een arrest van 11 december 2014 benadrukt het Hof van Justitie dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert (HvJ dd.

11/12/2014, Kamer 5, zaak C 249/13, http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=NL&text=&pageIndex=0&part=1&mode=lst&docid=160563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote*). Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht.

In een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 september 2014, arrest n° 128856 (http://www.kruispuntmi.be/sites/default/files/rvv_128856.pdf) stelt de Raad inzake het Hoorrecht het volgende:

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86.)

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het is redelijk wanneer een administratieve overheid een ingrijpende beslissing wenst te nemen (in casu: de weigering van het verblijf) dat zij eerst minstens betrokkenen uitnodige om eventuele bijkomende stukken (bv, tewerkstelling, opleiding, gezondheid, familielevens (bv, zwangerschap), etc.) binnen te brengen, die eventueel verweerder op tot een andere beslissing zouden hebben kunnen leiden.

Het is toch redelijk, wanneer een administratieve overheid met vragen/onzekerheden zit, zij dan ook de rechtsonderhorige hiervan in kennis stelt en op basis van de bekomen gegevens documenten waaruit de antwoorden al dan niet moeten blijken, een oordeel kan vormen. Verzoeker is in casu helemaal niet gehoord geweest door verweerder.

De *modus operandi* van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en schendt de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

Eveneens wenst verzoeker melding te maken van het feit dat verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. De argumenten aangehaald nopens de weigering van verblijf gelden niet ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt enkel gesteld dat het legaal verblijf is verstreken. Deze motivering is op zich niet afdoende om het bevel te schragen, daar er eveneens in het kader van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de motivering dient rekening te houden met alle concrete elementen van het dossier. In casu is de motivering van het bevel eerder een standaardformule die op zich niet voldoet aan een in concreto-beoordeling. Dit bevel dient eveneens vernietigd te worden.

Een dergelijke manier van handelen is kennelijk onredelijk en kennelijk onzorgvuldig."

2.1.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen. In de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt zo verwezen naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en gesteld dat verzoeker niet

heeft aangetoond dat zijn te vervoegen Belgische partner beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in voormelde wetsbepaling. Er wordt geduid dat uit officiële informatie van de Belgische Dolsis inspectiediensten blijkt dat de tewerkstelling van de Belgische partner bij Randstad Belgium NV werd beëindigd op 1 juli 2016 en dat de voorgelegde historiek als werkloze van de Belgische partner enkel betrekking heeft op de periode van december 2015 tot september 2016 en bijgevolg ook niet langer actueel is. Inzake de recente tewerkstelling bij Levanto vzw wordt verder vastgesteld dat enkel een arbeidsovereenkomst werd voorgelegd doch geen bijbehorende loonfiches. Verweerder stelt aldus geen zicht te hebben op de exacte aard en het bedrag van de huidige netto-inkomsten van de Belgische referentiepersoon. Inzake de voorgelegde bewijzen van tewerkstelling van verzoeker zelf wordt gemotiveerd, met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, dat in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet enkel de inkomsten van de Belgische referentiepersoon zelf in aanmerking kunnen worden genomen. Verweerder heeft daarnaast geduid dat een behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede van de Vreemdelingenwet volgens hem overbodig is, omdat niet werd vastgesteld dat het inkomen van de referentiepersoon niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, maar wel dat niet kan worden vastgesteld of er aan de voorwaarden is voldaan. Gelet op deze motivering in de bestreden weigeringsbeslissing kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat niet concreet werd ingegaan op de situatie van zijn gezin. Hij laat na concreet aannemelijk te maken dat enig aspect ten onrechte niet in de motivering is betrokken of niet afdoende is beantwoord. In zoverre hij betoogt dat geen motivering inzake een doorgevoerde behoefteanalyse werd opgenomen, wijst de Raad er op dat verweerder duidelijk heeft gesteld om welke redenen volgens hem een behoefteanalyse in de thans voorliggende zaak zich niet opdringt, hetgeen op zich kan volstaan in het kader van de formele motiveringsplicht. In zoverre verzoeker aangeeft met deze motivering niet akkoord te kunnen gaan en betoogt dat een behoefteanalyse wel degelijk diende te worden doorgevoerd, wordt verwezen naar de verdere bespreking van het middel inzake de materiële motiveringsplicht juncto artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wordt daarnaast bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat zijn legaal verblijf in België is verstreken. Wat betreft het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt verweerder vast dat van gemeenschappelijke kinderen geen sprake is en evenmin van gezondheidsproblemen. Inzake het gezinsleven met zijn partner stelt verweerder vervolgens dat verzoeker nalaat concrete onoverkomelijke hinderpalen aan te tonen die maken dat hij enkel in België een gezinsleven kan leiden en het niet mogelijk is om een gezinsleven te ontwikkelen in het land van herkomst of elders. Ook wijst hij er op dat het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode dat de betrokkenen wisten dat, gelet op verzoekers verblijfsstatus, het voorzetten van het gezinsleven in België precair was. Hij stelt dat de verwijderingsmaatregel het logische gevolg is van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden, waar er geen andere rechtsgrond is waardoor verzoeker legaal in België zou kunnen verblijven. Er wordt ook nog geduid dat de thans bestreden beslissingen geen absoluut verbod inhouden om België binnen te komen en hier te verblijven en verzoeker de mogelijkheid heeft om terug te keren op het ogenblik dat is voldaan aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Eveneens wordt gesteld dat contacten via moderne communicatiemiddelen zoals internet en telefoon of periodieke bezoeken er voor kunnen zorgen dat de familiale banden behouden kunnen blijven. Verzoekers betoog dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten enkel is gesteund op de vaststelling dat het legaal verblijf is verstreken mist bijgevolg feitelijke grondslag. In het licht van voormelde motivering in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan verzoeker ook geenszins worden gevolgd waar hij betoogt dat er sprake zou zijn van een loutere standaardformulering. Ten overvloede dient bovendien te worden geduid dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Verzoeker toont niet met concrete argumenten aan dat de voorziene motivering niet als afdoende is te beschouwen.

De voorziene motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig en stellen verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ten grondslag liggen, dient het middel te

worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40bis juncto artikel 40ter en van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker beriep zich ten overstaan van het bestuur op het gegeven dat hij een familielid is van een burger van de Unie / Belg in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt in dit verband:

“De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

[...]”

Artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt vervolgens:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

[...]

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

In casu weigerde verweerder het recht op verblijf van meer dan drie maanden te erkennen, omdat niet was aangetoond dat de Belgische partner beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verweerder stelde vast dat enerzijds ten tijde van het nemen van zijn beslissing de partner niet langer was tewerkgesteld bij Randstad en zij ook niet langer werkloosheidsuitkeringen genoot, waardoor deze stukken niet langer actueel waren en anderzijds als bewijs van de actuele bestaansmiddelen van de Belgische partner een arbeidsovereenkomst (vervangingscontract) voor arbeiders bij Levanto vzw voorlag, doch verzoeker in gebreke bleef bijbehorende loonfiches voor te leggen. Hij stelde aldus bij het nemen van zijn beslissing op basis van het geheel van de beschikbare gegevens geen zicht te hebben op de exacte aard en het bedrag van het huidige netto-inkomen van de Belgische referentiepersoon. Verweerder oordeelde zodoende dat verzoeker naliet de vereiste stukken voor te leggen betreffende de actuele bestaansmiddelen van zijn partner, waardoor het hem niet mogelijk was te beoordelen of er sprake is van de vereiste stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist als dusdanig niet dat zijn partner niet langer werkloosheidsuitkeringen genoot en kan aldus niet langer dienstig voorhouden als zouden deze werkloosheidsuitkeringen ten onrechte niet zijn weerhouden als stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De Raad stelt verder vast dat verzoeker als dusdanig evenmin betwist dat de door hem voorgelegde stukken verweerder niet toelieten kennis te nemen van de actuele netto inkomsten uit tewerkstelling van zijn partner. Met zijn uiteenzetting geeft hij op zich niet aan dat verweerder bij de voormelde beoordeling is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de bepalingen van artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft gehandeld.

In zoverre verzoeker betoogt dat verweerder hem had moeten uitnodigen bijkomende en recente stukken betreffende de bestaansmiddelen van zijn partner voor te leggen, wordt verwezen naar de bespreking dienaangaande in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker geeft vervolgens aan niet akkoord te kunnen gaan met de door verweerder in het verlengde van voormelde motivering gedane beoordeling dat een behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet zich niet opdrong.

Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Verweerder stelde in casu vast dat een behoefteanalyse overbodig was, waar niet werd vastgesteld dat het inkomen van de referentiepersoon niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, maar wel dat niet kan worden vastgesteld of er aan de voorwaarden is voldaan. De Raad stelt vast dat verweerder met deze motivering wezenlijk aangeeft dat een behoefteanalyse zich enkel opdringt indien er sprake is van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen die evenwel lager liggen dan het bedoelde referentiebedrag en niet in de situatie waarin de voorliggende stukken geen duidelijkheid verschaffen inzake de aard en het bedrag van de netto inkomsten, zoals in casu, en waarin dus ook niet kan worden vastgesteld of de inkomsten al dan niet lager of hoger liggen dan het bedoelde referentiebedrag.

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker er zich toe beperkt te stellen dat een behoefteanalyse wel degelijk diende te worden doorgevoerd, doch zonder concreet in te gaan op de door het bestuur voorziene motivering en deze te weerleggen.

Voor zover als nodig benadrukt de Raad dat de in artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet bedoelde behoefteanalyse zich slechts opdringt voor zover vaststaat dat er sprake is van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen die evenwel lager zijn dan het in diezelfde bepaling bedoelde referentiebedrag (RvS 27 januari 2016, nr. 233.641). De bedoeling van de door te voeren behoefteanalyse is na te gaan of een

gezin niet alsnog in zijn behoeften kan voorzien met een bedrag dat lager ligt dan het bedoelde referentiebedrag zonder ten laste te komen van de sociale bijstand en dit onderzoek is enkel nuttig voor zover het exacte bedrag van de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon effectief kan beschikken gekend is. De uitkomst van de behoefteanalyse die erin bestaat dat moet worden nagegaan welke bestaansmiddelen het gezin nodig heeft om in zijn behoeften te kunnen voorzien, moet immers vervolgens kunnen worden afgetoetst aan de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon daadwerkelijk beschikt.

Verzoeker wijst er nog op dat het probleem bij zijn vorige aanvragen steeds was dat zijn Belgische partner niet of onvoldoende kon aantonen actief op zoek te zijn naar werk waar zij werkloosheidsuitkeringen ontving en in het kader van huidige aanvraag wel degelijk werd aangetoond dat zijn partner actief werk zoekt, hetgeen ook reeds blijkt uit het gegeven dat zij een vervangingscontract heeft gesloten. Hiermee weerlegt hij evenwel de motivering van de bestreden weigeringsbeslissing niet. Zoals verzoeker zelf reeds aangeeft, was de situatie van zijn partner ten tijde van het nemen van deze laatste beslissing gewijzigd ten opzichte van de situatie van zijn partner zoals deze voorlag bij de eerder tussengekomen beslissingen inzake de eerdere aanvragen. Waar in het verleden de bestaansmiddelen van de partner bestonden uit werkloosheidsuitkeringen is het niet betwist dat de partner ten tijde van het nemen van de thans bestreden weigeringsbeslissing niet langer werkloosheidsuitkeringen genoot doch wel inkomsten uit tewerkstelling. De reden dat deze inkomsten uit tewerkstelling niet werden weerhouden als stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen betrof de vaststelling dat op basis van de bij het bestuur voorliggende gegevens de exacte aard en het bedrag van de actuele netto-inkomsten dat de partner haalde uit deze tewerkstelling niet bleek alsook dat in deze situatie een behoefteanalyse overbodig is. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat in het kader van deze beoordeling de vraag of zijn partner al dan niet nog actief werk zoekt en werkbereid is nog een doorslaggevend gegeven betreft of relevant is. Verzoeker betoogt nog dat zijn Belgische partner bij beëindiging van het arbeidscontract zal kunnen terugvallen op haar werkloosheidsuitkering, doch ook dit betoog, en daargelaten de vraag of het als dusdanig kan worden aanvaard, is nog niet van aard dat het toelaat vast te stellen dat het bestuur op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onwettige wijze tot zijn beoordeling is gekomen dat de actuele bestaansmiddelen van de partner onduidelijk zijn en aldus de gezinshereniging niet kan worden toegestaan. Verweerder vermag bij het nemen van zijn beslissing in de eerste plaats uit te gaan van de actuele bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon op dat ogenblik beschikt. Het gegeven dat de referentiepersoon bij een eventuele stopzetting van de tewerkstelling zal kunnen terugvallen op andere bestaansmiddelen zoals werkloosheidsuitkeringen kan mogelijk relevant zijn bij het beoordelen van het stabiel en regelmatig karakter van de inkomsten doch er kan niet worden ingezien dat hiermee het toereikend karakter van de actuele bestaansmiddelen wordt aangetoond. De verwijzing door verzoeker naar een advies van de Raad van State van 4 april 2011 doet hier ook niet anders over oordelen. Hierin wordt onder verwijzing naar het arrest Chakroun van het Hof van Justitie van 20 maart 2010 gesteld dat enkel een referentiebedrag kan worden bepaald en geen minimumbedrag onder hetwelk de gezinshereniging in geen geval wordt toegestaan, doch verweerder heeft in casu geenszins vastgesteld dat het inkomen lager ligt dan het bedrag vermeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en om deze reden de gezinshereniging niet kan worden toegekend. Hij heeft louter vastgesteld dat de voorliggende stukken hem niet toelaten het werkelijke inkomen uit tewerkstelling van de referentiepersoon te kennen en aldus noch te kunnen vaststellen of het inkomen al dan niet voldoet aan het referentiebedrag noch op nuttige wijze een behoefteanalyse of individuele analyse te kunnen doorvoeren. In het advies kan niet worden gelezen dat in de situatie waarin de exacte aard en het bedrag van de huidige netto inkomsten van de referentiepersoon onduidelijk zijn, dient te worden overgegaan tot een behoefteanalyse. De Raad herhaalt dat verzoeker geen concrete argumenten aanbrengt ter weerlegging van deze vaststellingen en niet aantoont dat in zijn concrete situatie verweerder ten onrechte of met miskennis van artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat een behoefteanalyse overbodig is.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder op basis van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de wet tot zijn beoordeling is gekomen.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40bis juncto artikel 40ter en van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De Raad wijst er allereerst op dat deze wetsbepaling betrekking heeft op verwijderingsmaatregelen. Bijgevolg kan verzoeker niet dienstig naar deze wetsbepaling verwijzen wat het al dan niet wettig zijn van de bestreden weigeringsbeslissing betreft, ook niet in samenhang met welbepaalde beginselen van behoorlijk bestuur. Dit onderdeel van het middel wordt dan ook enkel onderzocht wat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

Verzoeker benadrukt dat voormelde wetsbepaling het bestuur verplicht na te gaan of een van de hierin vervatte elementen zich niet verzet tegen het nemen van een verwijderingsmaatregel. In dit verband stelt de Raad evenwel vast dat een eenvoudige lezing van de motivering van het bestreden bevel leert dat het bestuur een dergelijk onderzoek heeft doorgevoerd. Zo stelde verweerder vast dat van gemeenschappelijke kinderen geen sprake is en evenmin van gezondheidsproblemen. Inzake het gezinsleven met zijn partner stelde verweerder dat verzoeker naliel concrete onoverkomelijke hinderpalen aan te tonen die maken dat hij enkel in België een gezinsleven kan leiden en het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in het land van herkomst of elders. Ook wees hij er op dat het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode dat de betrokkenen wisten dat gelet op verzoekers verblijfsstatus het voorzetten van het gezinsleven in België precair was. Hij stelde dat de verwijderingsmaatregel het logische gevolg was van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden, waar er geen andere rechtsgrond is waardoor verzoeker legaal in België zou kunnen verblijven. Er werd ook nog geduid dat de thans bestreden beslissingen geen absoluut verbod inhouden om België binnen te komen en hier te verblijven en verzoeker de mogelijkheid heeft om terug te keren op het ogenblik dat is voldaan aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Eveneens werd gesteld dat contacten via moderne communicatiemiddelen zoals internet en telefoon of periodieke bezoeken er voor kunnen zorgen dat de familiale banden behouden kunnen blijven. Gelet op deze voorzienen motivering kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij betoogt dat geen in concreto beoordeling werd doorgevoerd in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Minstens betwist hij niet dat hij geen kinderen of gezondheidsproblemen heeft en geeft hij niet aan dat inzake zijn gezins- of familieleven enig concreet en nuttig element dan ten onrechte buiten beschouwing is gebleven. Door het vaststellen dat de voorliggende gegevens niet wijzen op onoverkomelijke hinderpalen voor het verderzetten van het gezinsleven elders blijkt ook nog niet dat verweerder zich heeft gesteund op loutere veronderstellingen. Verweerder vermag op basis van de gegevens zoals deze bij hem voorliggen bepaalde gevolgtrekkingen maken en het komt verzoeker in voorkomend geval toe aan te tonen dat het bestuur hierbij is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Verzoeker laat na zulks in casu aannemelijk te maken.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker lijkt voor te houden, houdt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zelf niet in dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsmaatregel stevast de vreemdeling moet horen. Een dergelijke verplichting kan niet in deze bepaling worden gelezen.

Een miskennis van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.1.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoeker aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

Verzoeker betoogt dat verweerder hem en zijn partner, of eventueel de gemeentelijke administratie, had moeten uitnodigen om bijkomende relevante stukken van zijn partner over te maken, zoals recente loonbrieven.

De Raad benadrukt evenwel dat het aan de vreemdeling die voorhoudt over een verblijfsrecht te beschikken toekomt om hiervan het bewijs te leveren en deze zijn aanvraag zelf met alle dienstige overtuigingsstukken dient te onderbouwen. Het komt aan verweerder in beginsel enkel toe de aangebrachte stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. Op verweerder rust geenszins de verplichting om in de plaats van de betrokken vreemdeling overtuigingsstukken te verzamelen. Verzoeker, die zich dient te bekwamen in de verblijfsprocedures die hij opstart, diende ook te weten dat waar de inkomenssituatie van zijn partner hangende de aanvraag wijzigde hij alle nuttige en relevante informatie hieromtrent – waaronder de huidige netto inkomsten – bijkomend diende over te maken aan het bestuur, omdat enkel zo verweerder kon beschikken over de vereiste informatie om de verblijfsaanvraag te kunnen beoordelen. Er kan ook geenszins worden vastgesteld dat verzoeker niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om nog overige bewijsstukken – zoals loonfiches – voor te leggen. Er blijkt niet dat het gegeven dat verzoeker, gelet op artikel 52, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, beschikte over een termijn van drie maanden na de aanvraag om alle bewijsstukken over te maken, verhinderde dat hij – in de situatie zoals deze zich thans voordeed waarbij de inkomenssituatie van de partner wijzigde nadat de vereiste bewijsstukken reeds waren voorgelegd – ook na deze termijn, en zolang geen beslissing was genomen, nog stukken kon voorleggen of dat hij dan niet langer zou zijn gehouden tot een actualisatie van zijn aanvraag. De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk maakt dat het bestuur enig onzorgvuldig handelen kan worden tegengeworpen.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier en de bestreden weigeringsbeslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met alle stukken die verzoeker nuttig achtte om te laten vaststellen dat zijn Belgische partner over de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken geen voldoende duidelijk zicht bieden op, in casu, de actuele inkomenssituatie van de referentiepersoon en aldus niet kunnen volstaan.

Het bepaalde in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat de minister of zijn gemachtigde alle bescheiden en inlichtingen kan doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid die nuttig zijn voor het bepalen van het bedrag dat het gezin nodig heeft om in zijn behoeften te kunnen voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, heeft – zoals duidelijk blijkt uit deze bepaling – betrekking op het bepalen van het bedrag dat nodig is om in de behoeften van het gezin te voorzien en niet op het bepalen van het bedrag van de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon actueel reeds beschikt. Er blijkt niet dat verzoeker aldus dienstig naar deze bepaling kan verwijzen om te stellen dat het bestuur hem alsnog in de mogelijkheid had moeten stellen de ontbrekende loonfiches van zijn partner voor te leggen.

In zoverre verzoeker verder stelt dat verweerder in het kader van een door te voeren behoefteanalyse hem de mogelijkheid had moeten geven om in dit verband nog nuttige gegevens en/of stukken voor te leggen, verwijst de Raad naar voorgaande bespreking waarbij werd vastgesteld dat in casu niet blijkt dat op het bestuur enige verplichting rustte om een behoefteanalyse te doen.

De Raad herhaalt daarnaast dat verweerder – wat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten betreft – wel degelijk heeft onderzocht of verzoekers gezins- of familieleden, zijn gezondheidstoestand of de belangen van kinderen zich kunnen verzetten tegen het nemen van deze verwijderingsmaatregel. Hij heeft op gemotiveerde wijze geïndiceerd waarom dit volgens hem niet het geval is. In zoverre verzoeker aangeeft dat hij ten onrechte niet werd uitgenodigd bijkomende inlichtingen over te maken inzake de voormelde elementen vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat enerzijds verzoeker in het kader van zijn verblijfsaanvraag reeds in de mogelijkheid was om alle volgens hem nuttige stukken en gegevens over te maken inzake het voldoen aan de verblijfsvoorwaarden voor gezinshereniging en anderzijds verzoeker niet aangeeft dat hij voor het overige, indien hiertoe uitgenodigd, nog relevante elementen en/of stukken had kunnen aanbrengen die een invloed konden hebben op het beslissingsproces. De Raad kan aldus volstaan met de vaststelling dat niet blijkt dat verzoeker het vereiste belang heeft bij zijn betoog op dit punt.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.1.2.6. Waar verzoeker een schending van de hoorplicht aanvoert, wordt er op gewezen dat hij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in het kader van zijn aanvraag tot gezinshereniging en dat hij deze aanvraag met alle volgens hem nuttige gegevens en stukken kon onderbouwen. Verzoeker houdt derhalve ten onrechte voor dat hij niet de kans had om zijn standpunt te verduidelijken. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). In casu maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hem het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd op basis van motieven die voor hem niet voorzienbaar waren. Hij had kennis van de verblijfsvoorwaarde dat zijn Belgische partner diende te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De Raad herhaalt verder dat in casu niet blijkt dat verweerder een behoefteanalyse diende te maken, zodat evenmin kan worden vastgesteld dat het verweerder toekwam in dit verband verzoeker bijkomend te horen dan wel in de gelegenheid te stellen zijn standpunt ter zake naar voor te brengen of bijkomend stukken voor te leggen.

Specifiek wat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten betreft, stelt de Raad verder vast dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van een beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). In casu herhaalt de Raad allereerst dat verweerder in het kader van zijn aanvraag tot gezinshereniging reeds alle hiervoor nuttige stukken en gegevens heeft kunnen voorleggen. Verder dient andermaal te worden vastgesteld dat verzoeker voor het overige nalaat aan te geven welke specifieke omstandigheden hij in het kader van het hoorrecht wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft nog had willen aanvoeren en op welke wijze die elementen zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. Hij betoogt op algemene wijze dat verweerder hem had moeten horen betreffende zijn gezondheidstoestand, zijn familiale situatie en de belangen van het kind, doch duidt op geen enkele wijze dat hij kinderen of enig concreet gezondheidsprobleem heeft of dat hij wat zijn gezins- of familiaal leven betreft nog nuttige gegevens had kunnen aanbrengen die een invloed vermochten te hebben op het nemen van de verwijderingsmaatregel. Hij maakt geenszins aannemelijk dat hij op dit punt het bestuur nog enig concreet en nuttig element had kunnen aanreiken.

Een schending van de hoorplicht kan bijgevolg niet worden weerhouden.

2.1.2.7. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Het vertrouwensbeginsel kan daarnaast worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

Verzoeker betoogt dat zijn vertrouwen in de administraties is geschonden waar hij niet werd uitgenodigd om bijkomende stukken voor te leggen. Hij stelt dat hij er op mocht vertrouwen dat alles in orde was, daar hem geen enkele andere beslissing werd betekend. De Raad herhaalt in dit verband allereerst dat verzoeker in de mogelijkheid was om alle volgens hem nuttige en relevante stukken inzake de bestaansmiddelen van zijn Belgische partner voor te leggen aan het bestuur en hij ook wist of diende te weten, in het licht van de geldende wettelijke bepalingen, dat het voorleggen van loonfiches van belang was opdat het bestuur zijn beoordeling kon doorvoeren. In dit verband kan worden verwezen naar de bespreking dienaangaande in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij in zijn situatie kan terugvallen op een vaste gedragslijn of eerdere toezeggingen of beloften van het bestuur om te worden uitgenodigd ontbrekende stukken voor te leggen. Nu verweerder verder binnen de

termijn van zes maanden vanaf de aanvraag zoals voorzien in artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet de bestreden beslissingen heeft genomen en verder kan worden aangenomen dat deze beslissingen verzoeker werden betekend van zodra hij zich aanmeldde bij de gemeentelijke diensten voor een kennisname van de inzake zijn aanvraag genomen beslissing, kan verzoeker ook geenszins worden gevolgd in zijn stelling dat hij erop mocht vertrouwen dat zijn dossier in orde was en/of een positieve beslissing werd genomen. Het gegeven dat tijdens de behandelingstermijn van een aanvraag geen bijkomende stukken worden opgevraagd, maakt nog niet dat enig rechtmatig vertrouwen ontstaat dat de aanvraag positief is beoordeeld.

Een schending van het rechtszekerheids- of het vertrouwensbeginsel wordt niet aangetoond.

2.1.2.8. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij licht het middel als volgt toe:

"[...] Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoeker minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en zijn gezin hebben.

Uit het administratief dossier blijkt immers het volgende:

Dat verzoeker de Marokkaanse nationaliteit heeft.

Dat verzoeker met zijn partner op 2 oktober 2011 wettelijk gaan samenwonen is en daartoe een verklaring wettelijke samenwoning heeft ondertekend bij de Stad Antwerpen.

Dat verzoeker met diens gezin een duurzame en hechte relatie heeft en dat deze relatie ruim bijna 7 jaar duurt en nog steeds verder duurt.

Dat er wel degelijk familiale banden bestaan en dat deze reëel en actueel zijn. Dat zij allemaal onder één en hetzelfde dat samenleven.

Dat verzoeker en diens partner samen een gezinscel vormen en dat zij steeds samen hebben geleefd.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van het gezin.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoeker en diens partner. Het is nagenoeg onmogelijk voor verzoeker om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoeker minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM."

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeker beroept zich op een beschermenswaardig gezinsleven met zijn Belgische partner. Hij stelt reeds bijna zeven jaar een duurzame en hechte relatie te hebben met zijn Belgische partner. Er liggen geen redenen voor om dit ingeroepen gezinsleven in twijfel te trekken.

Wat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft, dient te worden vastgesteld dat de proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 van het EVRM in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772; zie ook GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.64.7-B.64.8 en B.52). Gelet op het voorgaande, en aangezien uit de voorgaande bespreking blijkt dat niet aannemelijk is gemaakt dat verweerder op kennelijk onredelijke, onjuiste of onzorgvuldige wijze zou hebben geoordeeld dat niet blijkt dat is voldaan aan de bestaansmiddelenvoorwaarde zoals bepaald in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, moest verweerder in het kader van het onderzoek naar het voldaan zijn aan de voorwaarden tot gezinshereniging in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet overgaan tot een proportionaliteitstoets en is een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

Wat vervolgens het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, wenst de Raad allereerst te benadrukken dat een eenvoudige lezing van de motivering van dit bevel leert dat verweerder hierbij rekening heeft gehouden met het gezinsleven met de Belgische partner. Verweerder was evenwel van oordeel dat dit gezinsleven zich niet verzet tegen deze verwijderingsmaatregel waar op basis van de voorliggende stukken geen concrete en onoverkomelijke hinderpalen blijken die maken dat verzoeker enkel in België een gezinsleven kan leiden met zijn partner en het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in het land van herkomst of elders. Ook wees hij er op dat het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode dat de betrokkenen wisten dat gelet op verzoekers verblijfsstatus het voorzetten van het gezinsleven in België precair was. Hij stelde dat de verwijderingsmaatregel het logische gevolg is van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden, waar er geen andere rechtsgrond is waardoor verzoeker legaal in België zou kunnen verblijven. Er werd ook nog geduid dat de thans bestreden beslissingen geen absoluut verbod inhouden om België binnen te komen en hier te verblijven en verzoeker de mogelijkheid heeft terug te keren op het ogenblik dat is voldaan aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Eveneens werd gesteld dat contacten via moderne communicatiemiddelen zoals internet en telefoon of periodieke bezoeken er voor kunnen zorgen dat de familiale banden behouden kunnen blijven.

De Raad stelt verder vast dat het in casu een situatie van eerste toelating betreft. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de '*fair balance*'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom,

§ 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

De Raad benadrukt dat de wetgever in situaties zoals deze van verzoeker reeds een eerste afweging doorvoerde tussen het algemene belang, waaronder het economisch welzijn van het land, en het particuliere en familiale belang van een vreemdeling en het principieel gerechtvaardigd achtere – en in overeenstemming met artikel 8 van het EVRM – dat om in aanmerking te komen voor een recht op gezinshereniging in België een vereiste wordt gesteld van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van de te vervoegen Belgische partner. In zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 oordeelde het Grondwettelijk Hof dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet op zich niet in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

Evenwel kan niet worden uitgesloten dat een concrete situatie wordt gekenmerkt door specifieke omstandigheden die maken dat alsnog een miskenning van artikel 8 van het EVRM aan de orde is bij een verwijdering van het grondgebied. Het komt aldus aan het bestuur toe om, indien het de weigeringsbeslissing gepaard laat gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten, rekening te houden met concrete elementen die alsnog kunnen wijzen op een miskenning van artikel 8 van het EVRM, en in dit verband alsnog een nadere beoordeling en afweging door te voeren. Hiervoor dienen er elementen voor te liggen die erop wijzen dat de verwijderingsmaatregel alsnog, in de concrete zaak, op wezenlijke wijze afbreuk dreigt te doen aan het effectieve karakter van het gezinsleven. In casu bracht/brengt verzoeker in dit verband geen concrete argumenten naar voor, noch in het kader van zijn verblijfsaanvraag noch in het kader van huidig verzoekschrift. Hij brengt geen concrete hinderpalen naar voor die hem verhinderen om met zijn partner in het land van herkomst of elders te verblijven en die maken dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om een gezin te vormen met zijn partner. De Raad benadrukt in dit verband dat het louter op bijzonder algemene wijze stellen dat het centrum van sociale, familiale en economische belangen zich in België bevindt niet van aard is te kunnen volstaan als bewijs dat het niet in redelijkheid mogelijk zou zijn om het gezinsleven elders te leiden. Er worden geen concrete elementen aangebracht die maken dat het niet in redelijkheid mogelijk is een sociaal, familiaal en economisch leven te leiden in het herkomstland of elders en dit enkel mogelijk zou zijn in België. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het bestuur in dit verband ten onrechte enig specifiek element niet in rekening zou hebben gebracht of in het licht van een dergelijk specifiek element ten onrechte geen verdere concrete belangenafweging zou hebben doorgevoerd.

Verzoeker toont niet aan dat er sprake zou zijn van een incorrecte of kennelijk onredelijke of disproportionele belangenafweging tussen enerzijds zijn recht op een gezinsleven en anderzijds het algemeen belang. Verzoeker weerlegt het motief niet dat niet werd aangetoond dat er sprake is van de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen die moeten voorkomen dat het gezin ten laste zal vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het bestuur heeft gehandeld ter vrijwaring van een gerechtvaardigd belang, met name het economisch welzijn van het land. Verweerder kon ook rekening houden met het gegeven dat het gezinsleven werd ontwikkeld in een periode dat beide partners wisten dat gezien verzoekers precaire verblijfssituatie ook de verderzetting van de relatie in België precair was en met het gegeven dat de thans bestreden beslissingen geen absoluut verbod inhouden om België binnen te komen en er te verblijven en hij de mogelijkheid heeft opnieuw België binnen te komen van zodra is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat er in zijn situatie sprake zou zijn van een disproportionaliteit tussen enerzijds zijn recht op een gezinsleven en anderzijds het algemeen belang. In het licht van hetgeen voorafgaat, overtuigt verzoeker ook geenszins als zou verweerder geen enkele ernstige belangenafweging hebben doorgevoerd of geen betrachting in deze zin hebben gehad.

In de thans voorliggende omstandigheden toont verzoeker niet aan dat verweerder een op hem rustende positieve verplichting voortvloeiende uit artikel 8 van het EVRM heeft miskend. Een schending van deze verdragsbepaling blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS